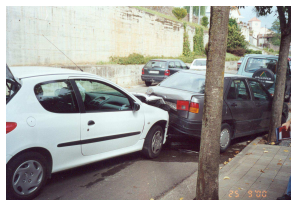




Capella de la Mare de Déu dels Desemparats



L'Air Bag va ser la



Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat



Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

salvació de la "xofer"

esteve@roure.cat www.roure.cat

09/07/2019 n° 13 8

PARAFRASEJAN

La Rossita de Ca la Paula

Penso que he escrit alguna vegada sobre la Rossita de Ca la Paula. La Paula, tia de la mare, tenia una carnisseria al barri de la Putoia, molt prop de casa i, de petit, la mare m'hi feia anar a comprar. La Rossita era extraordinàriament simpàtica, afable, atenta i amb un somriure molt captivador; sempre més m'he recordat d'ella i cada vegada que trobava el seu fill Domènec "Minguet" o la seva nora Maria m'interessava per ella i ells em donaven records d'ella. La veia molt de tant en tant; l'última vegada penso que fou a la sala d'espera d'un metge, parlàrem una estona i ens explicàrem petites coses. En veure-la somriure recordava quan jo me la mirava des de molt avall, ja que els taulells d'una carnisseria solien estar a un nivell més alt que la botiga i ella somreia mentre atenia aquell petit client.

No sóc pas amic de visitar malalts ni d'interessar-me per la salut dels altres, si no és d'un familiar molt pròxim, però ahir, 18 de juliol de 2005, vaig telefonar a un amic per preguntar sobre la seva salut, pot ser perquè les nostres relacions s'han deteriorat una miqueta, per motius que no vénen al cas i vaig fer una excepció. La meva sorpresa fou quan em digueren que havien anat a donar el condol per la mort de la Rossita Vergès i Domènec.

Aquest matí, en donar el condol als familiars de la Rossita en el tanatori de Sant Joan les Fonts, només veure'm, tant en Minguet com la Maria han exclamat:

- Valga'm Déu!, ahir ens vàrem descuidar d'avisar-te, tu que ets la persona que més s'interessava per la mare; no ens ho perdonarem mai! -- han exclamat quasi al mateix temps.

- No us preocupeu, sembla com si Algú ho hagués fet, el cas és que me n'he assabentat i això és el que val.

Abans en dèiem designis de Déu i si no ho són ho semblen. Feia dies que sabia que l'anteriorment dit amic, no estava gaire bé i pensava que m'havia d'interessar pel seu estat i ho anava posposant; el que no estic habituat a fer sempre em costa; gràcies a això m'he assabentat de la mort de la Rossita.

- La vols veure? -- m'ha preguntat en Minguet.

Gran decepció!

- No és la mateixa -- he exclamat i ell m'ha dit que vertaderament era així. No semblava ella. He pensat en el que diuen moltes persones en aquestes ocasions: "M'estimo més recordar-la de quan era viva". És el que havia d'haver fet. L'última imatge ens pot distorsionar les anteriors. Sortosament no ha estat així.

Parlar amb jovent sol ser molt agradable quan veus que t'escolten i tens la sensació que el que dius els interessa. És el que m'ha passat amb les nétes de la Rossita, filles d'en Minguet. Una d'elles té un company italià i escoltava amb interès les meves paraules; els he donat una còpia del resum de la història de Catalunya i s'han sorprès agradablement quan els he dit que era per a ells.

- Sóc un català d'adopció -- ha dit el noi italià.

- El fet que parlis en català i vulguis ser-ho, vol dir que ja ets català, el que és important és sentir-se'n -- li he comentat.